

stødende Maade. Nogen bestemt Grund for sin Uvilje vidste hun ikke at give. Paa Pers gentagne Spørgsmaal derom svarede hun altid det samme, nemlig at han allerede som Dreng havde været hende imod. Per lagde da ogsaa Mærke til, at Hr. Brück, der havde faaet Plads skraas overfor hende, ikke havde Held med sine Forsøg paa at knytte en Samtale med hende over Bordet. Inger besvarede hans Henvendelser med en eller anden ligegyldig Talemaade og saa saa til den anden Side.

Efter Bordet fordelte Selskabet sig paa sædvanlig Provinsmaner saaledes, at Damerne blev i Dagligstuen, mens Herrerne trak sig ind i Kontoret for at ryge Tobak og give Snakken løsere Tøjler. Her frigjorde man sig i al Magelighed for den sidste Rest af Selskabstvang, fortalte uanstændige Historier, drak Likører, nød sine Opstød og smaablundede.

Per var kommen til at sidde saaledes, at han fra sin Plads kunde holde Øje med, hvad der foregik i Dagligstuen. En Hængelampe med en mørkerød Skærm lyste over Divanbordet, og rundt om dette sad Damerne som i et Brandskær og hækledede eller broderede. Ogsaa derinde fløj Ordene frit fra Læben; og det var ikke svært at se, hvorom Talen drejede sig. Kun Husholdningsanliggender og Tjenestefolk var i Stand til at fremkalde en saadan Livlighed. Selv Inger havde trods al sin ydre Ro faaet røde Kinder af Iver.

Per, der i Forvejen var forstemt, bed sig i Læben ved dette Syn. Han kunde ved mange Lejligheder være meget stolt af sin Kone, ikke alene for hendes Skønheds Skyld men ogsaa, fordi hendes medfødte Takt og Smag hævede hende et Hoved op over hendes kvindelige Omgivelser. Men altid blev han dybt mismodig, naar han saa hende sidde saa veltilpas i et Selskab som dette. Skønt hun selv gerne paastod det modsatte, følte hun sig i Virkeligheden fuldkommen hjemme mellem den Slags Folk. Først naar Sladderens førtes udover Ærbarhedens Grænser, trak hun sig tilbage i sig selv. Af den undertiden noget frie Tone, der var i Brug mellem de rimaltske Damer, naar de sad alene sammen, havde hun ikke ladet sig smitte. Med den Korrekthed i Væsen og Tænkemaade, der havde kendetegnet hende allerede i hendes Pige dage, lukkede hun ogsaa i sin Fruestand Øjne og Øren for alt, hvad der kunde støde hendes kvindelige Finfølelse. Der var heri noget af den blombergske Farisæisme. Hvad hun ikke ønskede at